

SNEŽNO DREVO

Caroline Repchuk - Josephine Martin
(Priredila Ančka Pomarančka)

Mali medvedek se je zbudil in svet je bil bel. Vse je bilo neskončno belo in tiho. »Kam so šle pa vse barve?« je milo zajokal, kajti še nikoli ni videl tako belega in tako zimskega sveta.

Njegovo milo jokanje pa so slišale vse gozdne živali, ki so prihajale z majhnimi darilci, da bi ga potolažile.

Prvi se je iz snega prikazal ris, ki je v gobčku držal oranžne liste.

»Za sneženo drevo so,« je rekel ris. »Tako se bomo spominjali toplega žarenja jeseni in ognjenega sončnega zahoda na večernem nebu.«

Nato je priskakljala veverica in k njegovim nogam nežno položila vejico bodike. Njene jagode so kot kapljice rdeče barve pordečile sneg.

»Spominjale nas bodo na cvetje in sadeže iz gozdov in polj,« je rekla veverica.

Priletela je še šoja, ki je v kljunčku stiskala nekaj svojih peres.

»Moja peresa so modra kot poletno nebo in žuboreča voda rek,« je rekla šoja.

Iz ledenega gozda je nagajivo pritekla kuna, ki je medvedkovi zbirki dodala dlačice svojega žametnega kožuščka.

»Moje dlačice so rjave kot zemlja, ki zdaj počiva pod snežno odejo,« je rekla kuna.

Skozi debeli sneg je počasi pricapljal zajček in pred začudenega medvedka položil sveže zelene poganjke.

»Moje darilo naj nas spomni na zeleno pomlad, na novo življenje po zimskem spanju,« je rekel zajček.

Prikorakala je srnica in na hrbtu prinesla kupček kamenčkov.

»Barva kamenčkov je večna kot barva gora in nevihtnih oblakov, ki se valijo po nebu,« je rekla srnica.

Majhen vrabček, obložen s storži, se je spustil na bližnjo vejo.

»Prinesel sem kar sem mogel. Tako ne bomo pozabili žita, ki vse poletje zori na polju za gozdom,« je zaščeбетal vrabček.

Polarna lisica je prinesla ledene sveče, ki so se v srebrni zimski svetlobi bleščale kot velike dežne kaplje v soncu.

Polarna lisica se je nenadoma domislila in vzkliknila: »Okrasimo snežno drevo! Ti, mali medvedeke, pa boš pazil nanj. Tvoj temni kožušček nas bo spominjal na skrivnostno temino noči.«

Ko so okrasili snežno drevo, se jim je zadnji približal severni jelenček. Na verižici okoli njegovega vratu se je bleščala zlata zvezda, ki mu jo je nekoč podarila Luna.

Severni jelenček je ukazal: »Obesite zlato zvezdo na vrh snežnega drevesa! Njena svetloba bo dosegla vsa bitja sveta. Naj se zberejo in poveselijo, naj se v tem čarobnem času poklonijo naravi, miru in prijateljstvu!«

In od takrat naprej, vsako leto ob istem času, vsa živa bitja širom sveta tako tudi naredijo.